ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 1 Αὐγούστου ἑ. ἐ.

561 Συλλαβόγριφος.

Καὶ δεξιὰ μὲ βλέπεις πλὴν καὶ ἀριστερά.
Ἂν μ' ἀκρωτηριάσης θὰ γίνω παγερά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βοσπόρου.

562. Αἴνιγμα.

Δὲν ἔχει οὔτε κρέας οὔτε κόκκαλα καὶ ὅμως ἔχει πέντε δάκτυλα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυανοπέπλου Νύμφης.

563. Ἐρώτησις.

Ποῖος εἶνε αὐτός πού τον τραβῶ καὶ με τραβᾷ καὶ τον παίρνω καὶ με παίρνει;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

564. Παίγνιον.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κατωτέρω ἐπιγραφῆς;

ΝΕΤΗΤΙ
ΥΤΟΡΣΕ
ΟΚΝΛΑΧ
ΝΙΟΕΓΑ
ΙΤΥΠΑΠ

Ἐστάλη ὑπὸ Λυκούργου τοῦ Νομοθέτου.

565. Κυβόλεξον.

Σχηματίσον κυβόλεξον τοῦ ὁποίου μία ἐκ τῶν πέντε νὰ εἶνε ἡ λέξις *λαγώς*

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθισμένης Ἀμυγδαλιᾶς.

566. Ἀστήρ.

+ + + Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ
+ + + σταυροὶ διὰ γραμμάτων
+++ ὥστε νὰναγνώσκεται κα-
+++I+++ θέτως μία τῶν Νυμφῶν,
+++ ὁριζοντίως πατὴρ θεοσε-
+ + + βοῦς Τρῳὸς καὶ διαγω-
+ + + νίως μήτηρ προδότου καὶ
+ + + χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Ὑψηλάντου.

567. Πρόβλημα.

Νὰ εὑρεθῇ τετραψήφιος ἀριθμὸς ἔχων τὰς ἑπομένας ἰδιότητας: τὸ ἄθροισμα τῶν ψηφίων αὐτοῦ εἶνε 14· ἐὰν γραφῶσι τὰ ψηφία αὐτοῦ κατ' ἀντίστροφον τάξιν, αὐξάνει ὁ ἀριθμὸς κατὰ 369· τὸ ἄθροισμα τῶν ἄκρων ψηφίων ἰσοῦται τῷ ἀθροίσματι τῶν μέσων· ἐὰν δὲ τὰ μεσαῖα ψηφία ἀντιμετατεθῶσιν ὁ ἀριθμὸς ἐλαττοῦται κατὰ 630.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίκ-Τάκ.

568. Κεκρυμμένη παροιμία.

Μικρὰ ἀνθύλλια εἰς τὸν ἀγρὸν φυτευμένα, θὰ χαθῆτε διότι ἤρχισεν ἤδη ἡ βροχὴ βαγδαιοτάτη καὶ μεθ' ὁρμῆς κόπτει τὰ τρυφερά σας ἄνθη· ἐὰν νηρίσκεσθε εἰς τὸν μέγαν πευκῶνα, οὔτε τὴν βροχὴν θὰ ἐφοβεῖσθε οὔτε τὸν ἄνεμον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυανοπέπλου Νύμφης.

569—570. Κεκρυμμένα ὀνόματα ποτῶν

1. Ὁ Πολύδωρος ἦτο βασιλεὺς τῶν Θηβῶν.
2. Πόλεμος ἔνδοξος εἶνε προτιμότερος ἀπὸ αἰσχρὰν εἰρήνην.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

571—572. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ *τυρὸς* δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *ἄρκτος*.
2. Τὸ *γάλα* δι' 6 μεταμορφ νὰ γίνῃ *οἶνος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

573—577. Μαγικὴ δίφθογγος.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μετὰ μιᾶς διφθόγγου, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Καρπός, ναός, σῆψις, ἅρμα, ἄρκτος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

578. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι νῆσον τῆς Ἑλλάδος.

1, Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3, Πόλις τῆς Θεσσαλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐόσμου Κρίνου

579 Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεᾶς, τὰ δὲ τελικὰ τὸ ὄνομα ἀρχαίου ἥρωος.

1. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 3, Ἀρχαῖος ἥρως. 4, Μία τῶν Νηρηΐδων. 5, Μελῳδικὸν πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παρθενικῆς Καρδίας

580. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἱστορικοῦ πεδίου.

1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Πόλις τῆς Βαυαρίας. 3, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 4, Ὄρη τῆς Ῥωσίας. 5, Ἱέρεια ἀρχαίου μαντείου. 6, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 7, Μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Λυγαριᾶς

581. Ἑλλιποσύμφωνον.

Η—αιεια—α—αη—αυει
Ω—ο—υω—ο—υ—αυει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κολοσσοῦ τῆς Ῥόδου

582. Φωνηεντόλιπον.

Μρκν πλσν-χ-πδτν-χρσν-στν-νδρπδν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξεντευμένου Πουλιοῦ

583. Γρῖφος.

Διὰ τίνος τρόπου δύναται νὰ μεταφρασθῇ εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὁ κάτωθι κινεζικὸς γρῖφος;

Ον Πν οςν Φν Λν ειν Τν ρουν χαν τουν Εν Χν Τν Μν σαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀττικῆς Νυκτός.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 27 Μαΐου ἐ. ἔ

446. Ἄνθραξ (ἄν, Θρᾴξ). — **447.** Ἔρις, ρίς.—**448.** Ὀλυμπιάς.—**449** ὁ οὐρανός.

450.
Λ
ΚΑΙ
ΛΑΡΟΣ
ΙΟΣ
Ε

451
ΝΑΥΣ (ΝΑ ΥΣτερῆ)
ΑΙΜΑ (κΑΙ ΜΑλιστα)
ΥΜΗΝ (τοΥ ΜΗΝυτοῦ)
ΣΑΝΗ (ἐπείσθηΣΑΝ [Ἡσύχως.

452.
Π
ΗΜΕΡΑ
Ν Ν
ΕΛΑΙΑ
Ι Μ
ΟΞΙΝΑ
Σ Σ

Π —**453**
Κ
ΘΩΣ
ΚΛΔΟΣ
ΜΕΤΩΠΟΝ
ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

455. Ὁ πατήρ του ἦτο 50 ἐτῶν, ὁ δὲ ἀδελφός του 24.—**455.** Ἡ φιλία λήγει ἔνθα ἡ δυσπιστία ἀρχίζει — **456—457.** 1, Ἤπειρος. 2, Ἀττική.—**458—459.** 1, *Ὄγκος*, τόνος, τόπος, τύπος, Τύρος, *ταῦρος*.—2, *Λύκος*, λάκκος, λάθος, πάθος, πόθος πόρος, ὅρος, *ὄνος*. — **460—464.** Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τοῦ γράμματος υ, ἡ δὲ σχηματιζομένη λέξις εἶνε: νοῦς.—**465—469.** 1. Κορυδαλός. 2, Κόσυφος. 3, Φασιανός. 4, Κίχλα. 5, Σεισούρα—**470.** ΜΑΡΑΘΩΝ [1. ΚίΜων. 2, ΓλΑυξ. 3, ΝέΡων. 4, ΑλδΑνία. 5, ΚιμΩλος. 6, ΔαΝία).

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

[Βιβλία διὰ οἰκογενείας καὶ παιδία ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθούλα ὑπὸ *Ἀρ. . . Κουρτίδου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Βαϊτὰν Ζεράν ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδετον . . . . . δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μέην-Ρήδ, περιπετειῶδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις *Ἀρ. Π. Κουρτίδου*, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. 1,75

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ *Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθέντες Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδετον δρ. 1,50

Ἡ Μαρουσία ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ *Α. Καταχουζηνοῦ*. Τόμος περιέχων 150 ποιημάτια διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουΐζης Μ. Ἀλκὼτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρωΐδος καὶ τῶν ἑπτὰ ἐξαδέλφων της. Χρυσόδετον δρ 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Παιδικοὶ Διάλογοι ὑπὸ *Αἰμιλίου Ἐμμανουήλ* (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἤτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικοὺς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. . . . . δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ *Ν. Π. Παπαδοπούλου*. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συνανα-στροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον . . . . . λεπτὰ 50

Ὁ Πυρειοπώλης ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον . . . . . δρ. 3,50

〰 Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

〰 Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεώς των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1895—3717.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παραιγὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.7
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Ἰουλίου 1895 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ 27

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 201]

Ἐποίησε τὸ παραγγελθέν, καὶ ἐκ τῶν πρώτων λέξεων ἀσμένως εἶδε τὸ συνωφρυωμένον πρόσωπον τῶν ἐργατῶν λαμπρυνόμενον. Καὶ ναὶ μὲν ἡ φράσις αὐτῆς ἦτο τῆς συνήθους ὁμιλίας, ἀλλὰ τὸ ὑπομειδίαμα αὐτῶν ἦτο ἄριστος οἰωνός.

«Ἐνόησαν ἐντελῶς, εἶπεν ὁ διευθυντής.

«Τώρα λοιπόν, εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν, ἐρώτησέ τους διατί ἔρχονται ὀκτὼ ἡμέρας πρὸ τῆς ὡρισμένης προθεσμίας· ὡς πρὸς τοῦτο εἶνε ἀπὼν ὁ μηχανικὸς ὅστις ἐμέλλε νὰ τους διευθύνῃ καὶ ὅστις ὁμιλεῖ τὴν Ἀγγλικήν.»

Μετέφρασε πιστῶς τὴν φράσιν ταύτην καὶ παρευθὺς τὴν ἀπόκρισιν ἣν τῇ ἀπεκρίθη τις ἐξ αὐτῶν.

«Λέγουν ὅτι, ἐπειδὴ ἐτελείωσαν εἰς τὸ Καμβραὶ τὸ στήσιμον τῶν μηχανῶν ταχύτερον ἀφ' ὅ,τι ὑπελόγιζον, ἦλθον ἐδῶ κατ' εὐθεῖαν ἀντὶ νὰ ἐπανέλθουν διὰ τῆς Ἀγγλίας.

— Καὶ τίνος ἔστησαν τὰς μηχανὰς αὐτὰς εἰς τὸ Καμβραί; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

— Τῶν κυρίων Ἀδελφῶν Ἀδελίνη.

— Τί μηχαναὶ εἶνε αὐταί;»

Ἡ Πετρίνα ἐρωτήσασα καὶ λαβοῦσα τὴν ἀπάντησιν, ἐφάνη διστάζουσα.

«Τί διστάζεις; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ κ. Βουλφράν ἀγανακτῶν πως.

— Διότι εἶνε μία λέξις τεχνικὴ τὴν ὁποίαν δὲν εἰξεύρω.

— Εἰπέ την Ἀγγλιστί.

— Ἀ ἴ ν τ ρ ὁ λ ι κ μ ἀ γ γ λ (ὑδραυλικὸς κύλινδρος).

— Πολὺ καλά, αὐτὸ εἶνε», εἶπε καὶ ἐπανέλαβε τὴν λέξιν ἀγγλιστὶ ἀλλὰ μετ' ἀλλοίας ὅλως προφορᾶς ἢ οἱ ἐργάται, ἐξ οὗ ἐξηγεῖται ὅτι δὲν τους ἐνόησεν ὅτε τὴν εἶχον προφέρῃ· ἔπειτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν διευθυντὴν εἶπε·

«Βλέπεις ὅτι μας προέλαβον οἱ Ἀδελίνοι· λοιπὸν δὲν ἔχομεν νὰ χάνωμεν καιρόν. Θὰ τηλεγραφήσω πρὸς τὸν Φαβρῆν νὰ ἐπανέλθῃ ὅσον τάχιστα· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ πρέπει νὰ πείσωμεν τοὺς παλληκαράδες τούτους νὰ στρωθοῦν εἰς τὴν ἐργασίαν. Ἐρώτησέ τους, μικρά, διατί ἔχουν σταυρωμένας τὰς χεῖρας.

Ἡ Πετρίνα μετέφρασε τὴν ἐρώτησιν, ὁ δὲ φαινόμενος προϊστάμενος αὐτῶν ἀπήντησε διὰ μακρῶν.

«Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

— Ἀποκρίνονται πράγματα πολύπλοκα πολὺ εἰς ἐμέ.

— Προσπάθησε ὅμως νὰ μοῦ τα ἐξηγήσῃς.

— Λέγουν ὅτι τὸ σιδηροῦν πάτωμα δὲν εἶνε ἀρκετὰ στερεὸν ὥστε νὰ σηκώσῃ τὴν μηχανήν των ἡ ὁποία ζυγίζει ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδας λίτρας . . .»

Καὶ διακοπεῖσα ἠρώτησε τοὺς ἐργάτας Ἀγγλιστί·

«Ὁ ὑ ὲ ν ἔ ν τ ρ ε ν τ ἔ ν τ ο υ ἔ ν τ υ; (Ἑκατὸν εἴκοσι;).

— Γ έ ς (Ναί).

— Μάλιστα ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδας λίτρας, καὶ ὅτι τὸ βάρος τοῦτο εἰμπορεῖ νὰ διαρρήξῃ τὸ πάτωμα ὅταν ἐργάζεται ἡ μηχανή.

— Αἱ δοκοὶ ἔχουν ὕψος ἑξήντα ὑφεκατομέτρων.

Μετεβίβασε τὴν ἔνστασιν ταύτην, ἤκουσε τὴν ἀπόκρισιν τῶν ἐργατῶν καὶ ἐξηκολούθησε·

«Λέγουν ὅτι ἐξηκρίβωσαν ἐὰν εἶνε ἀκριβῶς ὁριζόντιον τὸ πάτωμα καὶ ηὗραν ὅτι ἐκάμφθη. Ζητοῦν νὰ γίνῃ ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ἀντιστάσεως ἢ νὰ τεθοῦν ὑποστηρίγματα ὑπὸ τὸ πάτωμα.

— Τὸν ὑπολογισμὸν θὰ τὸν κάμῃ ὁ Φαβρῆς ὅταν ἐπανέλθῃ, τὰ δὲ ὑποστηρίγματα θὰ τεθοῦν τώρα ἀμέσως. Εἰπέ τούς το. Ἂς ἀρχίσουν λοιπὸν τὴν ἐργασίαν χωρὶς νὰ χάνουν λεπτόν· θὰ τους δώσουν ὅσους ἐργάτας εἰμπορεῖ νὰ χρειασθοῦν, ξυλουργοὺς καὶ τέκτονας. Δὲν ἔχουν νὰ κάμουν ἄλλο παρὰ νὰ ζητήσουν ἀποτεινόμενοι εἰς σέ, ἥτις θὰ εἶσαι εἰς τὴν διάθεσίν των καὶ θὰ μεταβιβάζῃς τὰς αἰτήσεις των εἰς τὸν διευθυντήν.»

Μετέφρασε τὰς ὁδηγίας ταύτας εἰς τοὺς ἐργάτας οἵτινες ἐφάνησαν εὐαρεστηθέντες ὅτε τοις εἶπεν ὅτι θὰ ἦτο διερμηνεὺς αὐτῶν.

«Θὰ μείνῃς λοιπὸν ἐδῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Βουλφράν. Θά σου δώσουν σημείωσιν διὰ τροφὴν καὶ κατοικίαν σου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον χωρὶς νὰ πληρώνῃς τίποτε. Ἐὰν μείνωμεν εὐχαριστημένοι ἀπὸ σέ, θὰ λάβῃς καὶ δῶρον ὅταν ἐπανέλθῃ ὁ κ. Φαβρῆς.

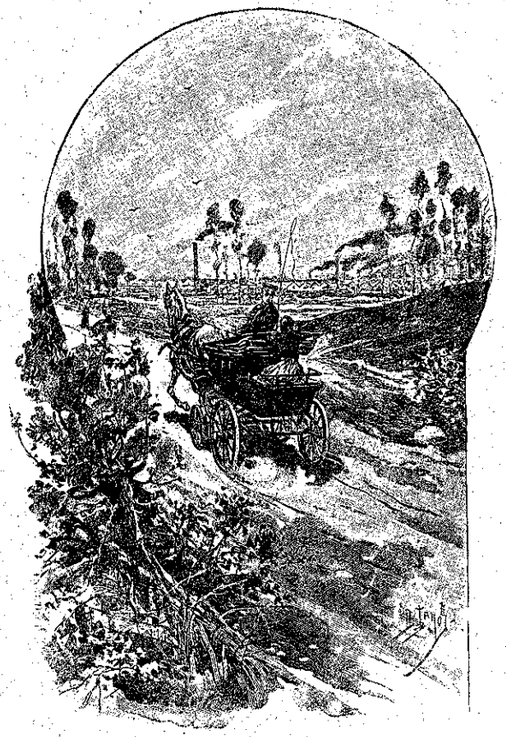

«Ἀληθινὰ ξεύρεις Ἀγγλικά;» (Σελ. 202, στήλ'. α'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'

Διερμηνεύς, τὸ ἐπάγγελμα ἦτο πολὺ προτιμότερον τοῦ της κυλιστρίας· οὕτω δὲ ἔληξεν ἡ ἡμέρα· ὡδήγησε τοὺς μηχανικοὺς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ χωρίου καὶ ἐκράτησε δωμάτια δι' αὐτοὺς καὶ δι' ἑαυτήν, ἓν δι' ἕκαστον. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐνόουν τὴν γλῶσσαν, ἠθέλησαν νὰ συντρώγῃ μετ' αὐτῶν καὶ οὕτω ἠδυνήθησαν νὰ παραγγείλωσι γεῦμα ὅπερ ἤθελεν ἐξαρκέσῃ νὰ θρέψῃ δέκα ἀνθρώπους καὶ ὡς ἐκ τῆς ἀφθονίας τῶν κρεάτων κατ' οὐδὲν ὡμοίαζε πρὸς τὸ συμπόσιον τὸ ἄλλως τε δαψιλές, ὅπερ τὴν προτεραίαν παρέθεσεν ἡ Πετρίνα πρὸς τὴν Τριανταφυλλιάν.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ἐξηπλώθη εἰς κλίνην ἀληθινὴν καὶ δι' ἀληθινῶν σινδόνων ἐσκεπάσθη, καὶ ὅμως ὁ ὕπνος ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ· καὶ ὅτε ἔτι ἔκλεισε τέλος τὰ βλέφαρα, τοσοῦτον ἦτο τεταραγμένος ὁ ὕπνος της, ὥστε ἑκατοντάκις ἀφυπνίσθη. Τότε δὲ προσεπάθει νὰ καταπραύνῃ ἑαυτήν, λέγουσα, ὅτι ὤφειλε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ροῦν τῶν συμβάντων καὶ νὰ μὴ ἐπιζητῇ νὰ μαντεύσῃ αὐτὰ αἴσια ἢ ἀπαίσια, ὅτι τοῦτο μόνον ἦτο τὸ λογικόν, ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ταράσσεται, νῦν μάλιστα ὅτε τὰ πράγματα ἐφαίνοντο λαμβάνοντα διεύθυνσιν οὕτως εὐνοϊκήν, τέλος ὅτι ὤφειλε νὰ ἀναμένῃ. Ἀλλὰ καὶ οἱ λαμπρότατοι λόγοι, ὅταν τους λέγῃ τις πρὸς ἑαυτὸν οὐδέποτε ἀπεκοίμισάν τινα, μάλιστα δέ, ὅσον λαμπρότεροι εἶνε, τόσον εἶνε πιθανώτερον ὅτι θὰ μας κρατήσωσιν ἐξύπνους.

Τὴν ἐπιοῦσαν πρωΐαν, ὅτε ἡ συρίκτρα τοῦ ἐργοστασίου ἠκούσθη συρίζουσα, ἡ Πετρίνα ἔκρουσε τὴν θύραν τῶν δύο μηχανικῶν, ἀναγγέλλουσα ὅτι ἦτο ὥρα νὰ ἐγερθῶσιν· ἀλλ' οἱ ἄγγλοι ἐργάται οὔτε εἰς τὴν συρίκτραν ὑπακούουσιν, οὔτε εἰς τὸν κωδωνίσκον, ὅτε διατρίβουσιν ἔξω τῆς πατρίδος των τοὐλάχιστον· μόνον δὲ ἀφ' οὗ ἐπλύθησαν καλῶς καὶ ἐστολίσθησαν καὶ ἐρρόφησαν πάμπολα κύπελλα τείου μετ' ἀφθόνων τεμαχίων πεφρυγμένου ἄρτου μετὰ βουτύρου, ἦλθον εἰς τὴν ἐργασίαν των· ἠκολουθοῦντο δὲ ὑπὸ τῆς Πετρίνας, ἥτις φρονίμως ἀνέμενεν αὐτοὺς πρὸ τῆς θύρας, ἐρωτῶσα ἑαυτὴν ἐὰν θὰ τελειώσωσί ποτε, καὶ ἐὰν ὁ κ. Βουλφρὰν δὲν θὰ ἦτο πρὸ αὐτῶν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ.

Ἀλλὰ ὁ κ. Βουλφρὰν μόνον μετὰ μεσημβρίαν ἦλθε, συνοδευόμενος ὑπό τινος τῶν ἀνεψιῶν του, τοῦ νεωτέρου, κυρίου Καζιμίρ, διότι ἀδυνατῶν νὰ βλέπῃ διὰ τῶν κεκαλυμμένων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν, ἦτο ἐπάναγκες ἄλλος τις νὰ βλέπῃ ἀντ' αὐτοῦ.

Ἀλλὰ μετὰ περιφρονήσεως ἀπέβλεψεν ὁ Καζιμίρ εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν μηχανικῶν, ἥτις ἀληθῶς εἰπεῖν, οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἔτι ἢ προπαρασκευή.

«Εἶνε πιθανὸν ὅτι αὐτὰ ἐδῷ τὰ παλληκάρια δὲν θὰ κάμουν μεγάλα πράγματα, ἐφ' ὅσον ὁ Φαβρῆς δὲν ἐπανέλθῃ, εἶπε· καὶ ἔπειτα δὲν εἶνε ἀπορίας ἄξιον, ἀφ' οὗ τοὺς ἔχετε τοιοῦτον ἐπιτηρητήν.»

Εἶπε δὲ τὰς τελευταίας λέξεις τραχέως πως καὶ σκωπτικῶς. Ἀλλ' ὁ κ. Βουλφρὰν ἀντὶ νὰ συμφωνήσῃ πρὸς τὸ σκῶμα ἀντιστρέψας αὐτό, εἶπεν.

«Ἐὰν ἦσο εἰς κατάστασιν νὰ ἐκτελέσῃς σὺ τὴν ἐπιτήρησιν ταύτην, δὲν θὰ ἤμην ἠναγκασμένος νὰ ἀποσπάσω τὴν μικρὰν αὐτὴν ἀπὸ τὰς καλαμιστρίας».

Ἡ Πετρίνα εἶδε τὸν Καζιμὶρ ἀφηνιάζοντα λυσσαλέως διὰ τὴν παρατήρησιν ταύτην, γενομένην μετὰ φωνῆς αὐστηρᾶς· ἀλλά, κρατηθείς, ἀπεκρίθη σχεδὸν ἐλαφρῶς.

«Εἶνε βέβαιον ὅτι ἐὰν εἶχον προΐδῃ ὅτι θὰ μετατεθῶ ποτὲ ἀπὸ τῆς διαχειρήσεως εἰς τὴν βιομηχανίαν, ἤθελον μάθῃ τὰ Ἀγγλικὰ μᾶλλον παρὰ τὰ Γερμανικά.

— Ποτὲ δὲν εἶνε πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ τα μάθῃς» ὑπέλαβεν ὁ κ. Βουλφρὰν οὕτως, ὥστε νὰ λήξῃ ἡ συζήτησις αὕτη καθ' ἣν οἱ λόγοι ἑκατέρωθεν ἐλέγοντο τοσοῦτον τραχέως.

Ἡ Πετρίνα εἶχε συσταλῇ ὅσον τὸ δυνατόν, οὐδόλως τολμῶσα νὰ κινηθῇ, ἀλλ' ὁ Καζιμὶρ δὲν ἀπέβλεψε πρὸς αὐτὴν καὶ σχεδὸν παρευθὺς ἐξῆλθε, δίδων τὸν βραχίονα εἰς τὸν θεῖόν του, αὐτὴ δὲ τότε ἔμεινεν ἐλευθέρα πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν σκέψεών της. Ἦτο ἀληθῶς τραχὺς πρὸς τὸν ἀνεψιόν του ὁ κ. Βουλφράν, ἀλλὰ πόσον ὁ ἀνεψιὸς ἦτο ἐπηρμένος, αὐθάδης καὶ δυσάρεστος· ἐὰν ἠσθάνοντο ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους, βεβαίως τοῦτο οὐδόλως ἐφαίνετο. Ἆρά γε διατί; Διατί ὁ νέος δὲν ἦτο φιλόστοργος πρὸς τὸν βαρυαλγῆ καὶ ὑπὸ τῆς νόσου βεβαρημένον γέροντα; Διατί ὁ γέρων ἦτο τοσοῦτον αὐστηρὸς πρὸς τὸν ἕνα ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἀντικαθίστων παρ' αὐτῷ τὸν υἱόν του;

Ἐν ᾧ δὲ ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν τὰς ἐρωτήσεις ταύτας, ἐπανῆλθεν ὁ κ. Βουλφρὰν εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἀλλὰ νῦν ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ, ὅστις καθήσας αὐτὸν ἐπί τινος τῶν κιβωτίων ἐξήγησεν αὐτῷ ποῦ εὑρίσκετο ἡ ἐργασία τῶν μηχανικῶν.

Μετ' ὀλίγον ἤκουσε τὸν διευθυντὴν κράζοντα δίς: «Χρυσούλα, Χρυσούλα.»

Ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἐσάλευσε λησμονήσασα ὅτι εἶχεν εἴπῃ ὅτι ὀνομάζεται Χρυσούλα.

Ἐκ τρίτου ἐκεῖνος ἔκραξε:

«Χρυσούλα.»

Τότε, ὡς ἐξεγειρομένη ἀΐφνης ἐκ τοῦ ὕπνου ἔσπευσε πρὸς αὐτούς.

«Κωφὴ εἶσαι; ἠρώτησεν ὁ διευθυντής.

— Ὄχι, κύριε· ἤκουον τοὺς μηχανικούς.

— Ἄφες με, εἶπεν ὁ κ. Βουλφρὰν τῷ διευθυντῇ.

Τούτου δ' ἀπελθόντος, εἶπε πρὸς τὴν Πετρίναν ἰσταμένην ὀρθὴν ἐνώπιον αὐτοῦ.

«Εἰξεύρεις νὰ ἀναγινώσκῃς, παιδί μου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Νὰ ἀναγινώσκῃς Ἀγγλικά;

— Ὅπως καὶ τὴν γλῶσσάν μας, καὶ τὰ δύο τὸ ἴδιο.

— Ἀλλ' εἰξεύρεις, ὅταν ἀναγινώσκῃς τὰ Ἀγγλικά, νὰ τα μεταφράζῃς εἰς τὴν γλῶσσάν μας;

— Ὅταν δὲν εἶνε ὡραῖαι φράσεις, μάλιστα, κύριε.

— Τὰς εἰδήσεις ἐφημερίδος;

— Ποτὲ δὲν ἐδοκίμασα, διότι, ὅταν ἀνεγίνωσκον ἐφημερίδα Ἀγγλικήν, δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ τα μεταφράζω, διότι καταλαμβάνω τί λέγει.

— Ἐὰν καταλαμβάνῃς, δύνασαι καὶ νὰ μεταφράζῃς.

— Πιστεύω, κύριε, ἀλλ' ὅμως δὲν εἶμαι βεβαία.

— Λοιπὸν ἂς δοκιμάσωμεν. Ἐν ᾧ οἱ μηχανικοὶ ἐργάζονται, ἀλλ' ἀφ' οὗ πρῶτόν τους εἴπῃς ὅτι εἶσαι εἰς τὴν διάθεσίν των καὶ δύνανται νὰ σε καλέσωσιν ἐάν σε χρειασθῶσι, θὰ προσπαθήσῃς νὰ μου μεταφράσῃς τὰ ἄρθρα τῆς ἐφημερίδος ταύτης, τὰ ὁποῖα θὰ σοῦ δείξω. Πήγαινε εἰπέ τους καὶ ἔλα ἐπιστρέφοντα νὰ καθήσῃς πλησίον μου.

Ὅτε, ἐκτελέσασα τὴν παραγγελίαν του, ἐκάθισε μετὰ σεβασμοῦ πολλοῦ παρὰ τῷ κ. Βουλφράν, οὗτος τῇ ἔδωκε τὴν ἐφημερίδα του.

«Τί νὰ ἀναγνώσω; ἠρώτησεν ἐκπλώνουσα τὴν ἐφημερίδα.

— Ζήτησε τὸ ἐμπορικόν μέρος.»

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Πεταλούδα, σ' ἔχω πιάσῃ,
μὰ δὲν θά σε τυραννήσω
Πάλι ἐλεύθερη 'ς τὴν Πλάσι
νὰ πετάξῃς θά σ' ἀφήσω.

Μ' ὀμορφιὰ ὁ Θεὸς μεγάλη
τὰ φτερά σου ἔχει φκιάσῃ—
Τί σκληρότης τέτοια κάλλη
τὸ παιδὶ νὰ τα χαλάσῃ!

Σὰν νὰ ἤσουν Παραδεισου
χρυσοσκόνιστο λουλοῦδι
μένει ἀπ' τ' ἀχνὸ κορμί σου
'ς τὰ δύο δάκτυλά μου χνοῦδι.

Γιὰ ἐνθύμησι μοῦ μένει
ὅτι σ' ἔχω πιὰ γνωρίσῃ·
Ἄμε 'ς τὸ καλὸ καϊμένη!
πέτα ἐλεύθερα 'ς τὴ Φύσι.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

Η ΠΛΕΟΥΣΑ ΟΙΚΙΑ

Ἂν καὶ ἦτο ἡ πέμπτη Μαΐου, τὸ πλήρωμα τοῦ Βορείου Ἀστέρος παρετήρησε πλέοντας πάγους εἰς τὸ στόμιον τοῦ πορθμοῦ τοῦ Δάβις, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἔτους ἦτο συνήθως ἐλεύθερον.

Διὰ νὰ συμβῇ τοῦτο, κίνησίς τις εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης θὰ εἶχε διασπάσῃ μέγαν τινὰ ὄγκον πάγου· τὰ δὲ συντρίμματα ἐκεῖνα παρασυρθέντα ὑπὸ τοῦ πολικοῦ ρεύματος ἤρχοντο νὰ φράσωσι τὴν δίοδον εἰς τὸ πλοῖον

Ἤρχισε νὰ νυκτώνῃ διὰ τὸν μέγαν τοῦτον κίνδυνον ἀπῃτεῖτο αὐστηρὰ ἐπαγρύπνησις. Ὁ Ἄγγλος πλοίαρχος τὸ δυσκολώτατον τοῦτο ἔργον ἀνέθηκεν εἰς τὸν ὕπαρχον, ἤτοι τὸν δεύτερον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε πληρεστάτην ἐμπιστοσύνην. Ἦτο δὲ δικαιολογημένη ἡ ἐμπιστοσύνη ἐκείνη πρὸς τὸν νέον ἐκεῖνον, ὅστις εἶχε βαφτισθῇ ἤδη διὰ τὴν ἀνδρείαν του ἐν τῷ δανικῷ ναυτικῷ.

Ἡ συνήθης ἔκφρασις τοῦ προσώπου τοῦ Ἔρικ ἦτο ἡ φαιδρότης καὶ ἡ εὐθυμία· ἀλλ' ἀφότου ἐπέβη τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρος, ἐφαίνετο κατεχόμενος ὑπὸ μεγάλης λύπης. Ἄλλως δὲ τὸ αἴτιον τῆς λύπης του δὲν ἦτο εἰς κανένα ἄγνωστον· καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ νυμφευθῇ τὴν συμπατριώτιδα του Ἕλγαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἤδη πρὸ ἱκανῶν ἐτῶν μνηστευθῇ, διεδόθη ὅτι τὸ πλοῖον τὸ ὁποῖον ἐκυβέρνα ὁ πλοίαρχος Χαράλδος, ὁ πατὴρ τῆς νεάνιδος, ἀπωλέσθη αὔτανδρον· ὡς ἐκ τούτου ὁ γάμος ἀνεβλήθη ἐπ' ἀόριστον

Ὁ Βόρειος Ἀστὴρ ἔπλεε πρὸς τὴν νῆσον Δίσκον μὲ φορτίον ἄπου, σακχάρεως, καφὲ καὶ οἰνοπνεύματος. Τὸ φορτίον τοῦτο ἔμελλε νὰ ἀντιλλαχθῇ μὲ ἔλαιον φώκης, μὲ ἔλαιον φαλαίνης, μὲ δέρματα ἀλωπέκων καὶ λαγωῶν καὶ ἰδίως λευκῶν ἄρκτων, τὰ ὁποῖα εἰς οὐδὲν μέρος τοῦ κόσμου εἶνε τόσον ὡραῖα ὅσον ἐν Γροιλανδίᾳ.

Περὶ τὴν αὐγὴν πυκνὴ ὀμίχλη ἐκάλυψε τὸν ὁρίζοντα, ὅτε δὲ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου διεσκόρπισεν αὐτὴν ὁ ἄνεμος, οἱ ναῦται εἶδον μετὰ τρόμου τελώριον ὄγκον πάγου, ἐκ τῶν καλουμένων ἴσβεργ (παγοβουνῶν) πλέοντα ὁρμητικῶς ἐναντίον του καὶ εὑρισκόμενον εἰς ἑνὸς μιλλίου τὸ πολὺ ἀπόστασιν.

Ἀλλ' οἱ γηραιοὶ ναυτικοί, οἱ γνωρίζοντες ἀκριβῶς τὰ συμβαίνοντα ἐν τῷ βορείῳ πόλῳ, ἤξευρον ὅτι ἐκεῖ γίνονται καὶ παραδοξότατα ὀπτικαὶ ἀπάταις· ἐν ᾧ, παραδείγματος χάριν, παγοβουνόν τι φαίνεται ἀπέχον ὀλίγον, ἀπέχει εἰκοσάκις ἢ τριακοντάκις περισσότερον.

Τοῦτο συνέβαινε καὶ διὰ τὴν φοβερὰν ἔκτασιν τοῦ πάγου, ἥτις τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνέπνεε τόσον τρόμον εἰς τοὺς ναύτας· εἷς τῶν ὑπαξιωματικῶν τοῦ πλοίου, ἀληθὴς γερολύκος τῆς θαλάσσης, ἐξηκρίβωσεν ὅτι ὁ πάγος ἀπεῖχε δώδεκα μίλλια ἀπὸ τὸν Βόρειον Ἀστέρα, ἀλλ' ὅτι ἡ ἀπόστασις αὕτη ὠλιγόστευε διότι τὸ πλοῖον ἔτρεχεν εἰς συνάντησιν τοῦ πάγου.

Ἐν τούτοις ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ Ἔρικ διὰ τῶν ἰσχυρῶν θαλασσίων διόπτρων των ἐξήταζον μετὰ προσοχῆς τὸν κινούμενον ἐκεῖνον ὄγκον, ὅστις ἠδύνατο νὰ κατασυντρίψῃ τὸ πλοῖόν των, ἂν δὲν κατώρθουν νὰ τὸν ἀποφύγωσιν. Ἐξαφνα διέκρινον κάτι ὁμοιάζον ὡς τριῴστιον πλοῖον, ἠγκυροβολημένον ἐπὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ πάγου καὶ τὸ ὁποῖον οὗτος παρέσυρε μετ' αὐτοῦ.

Οἱ ἐπὶ τοῦ Βορείου Ἀστέρος δὲν ἠδύναντο νὰ πιστεύσωσι τοὺς ὀφθαλμούς των. Οὐδὲν ἀνθρώπινον ἐφαίνετο· μόνον λάροι ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν ἐξαρτύων ἢ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ὁ πλοίαρχος Ἄνδερ, ἐφαίνετο πολὺ συλλογισμένος.

— Εἶνε δυστυχῶς ἀληθές, εἶπεν, ὅτι τὸ πλοῖον τοῦτο ἐγκατελήφθη, ἡ τὸ πλήρωμά του ἀπέθανεν ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ τας στερήσεις. Ἐν τούτοις τὸ καθῆκόν μας εἶνε νὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἀναγνωρίσωμεν ποῖον εἶνε, διὰ νὰ ἀναφέρωμεν τὸ ὄνομά του εἰς τὸ Ναυαρχεῖον.

Ἀποταθεὶς δὲ εἰς τὸ πλήρωμα τὸ ὁποῖον ἦτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην συνηθροισμένον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος,

— Ναῦται, εἶπεν, ἡ ἐπιχείρησις εἶνε κινδυνώδης· μοῦ χρειάζονται ἓξ ἄνδρες ἀποφασιστικοί.

Οὐδεὶς ἀπήντησεν· οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν μέχρι ἠρωϊσμοῦ γενναίων ἐξήρχετο τῆς τάξεώς του.

Ὁ πλοίαρχος ἐπερίμενε.

— Σύντροφοι! ἀνέκραξεν ὁ Ἔρικ, ἐγὼ θὰ διευθύνω αὐτὴν τὴν κατόπτευσιν· ἂς ρίψουν τὴν ἄκατον εἰς τὴν θάλασσαν· ὑπάρχουν ἐδῶ ἀρκετοὶ γενναῖοι διὰ νὰ με ἀκολουθήσουν.

Ὡμίλει μὲ τόσην ἀποφασιστικότητα, ἡ φωνή του ἐξέφραζε τόσον μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀνδρείαν τῶν ναυτῶν, ὥστε τώρα δώδεκα ἐπρότειναν ἑαυτούς.

Μετ' ὀλίγον ἡ ἄκατος διηυθύνθη δι' ἰσχυρᾶς κωπηλασίας πρὸς τὸ κινούμενον βουνόν. Ὅτε ἐπλησίασεν ἀρκετά, παρουσιάσθη ἡ ἐξῆς δυσχέρεια· ἡ ἄκατος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὸ παγοβουνόν· τὸ πλοῖον δὲν ἔφερε σημαίαν· τὸ δὲ σκάφος ἦτο βεβυθισμένον εἰς τὸν πάγον μέχρι τοῦ παραπέτου. Ἦτο λοιπὸν ἀδύνατον ν' ἀναγνωσθῇ τὸ ἐπὶ τῆς πρώρας ὄνομα τοῦ πλοίου.

Ὁ Ἔρικ διέταξε νὰ περιπλεύσωσι τὸν ὄγκον τοῦ πάγου, τοῦ ὁποίου τὸ ὕψος ἦτο τοὐλάχιστον ἑκατὸ ποδῶν. Μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἡ ἄκατος ἔφθασεν εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, ὅπου ἦτο ἐμπεπηγμένον τὸ πλοῖον.

Αἴφνης κραυγή τις, ἡ ἰδιαιτέρα ἐκείνη κραυγὴ τὴν ὁποίαν ἐκβάλλουσιν οἱ ναυτικοὶ ὅταν καλῶσιν εἰς βοήθειαν, ἔφθασε μέχρι τῆς ἀκάτου. Οἱ ναῦται παρετήρησαν ἄλλους ὠχροί, διότι ἡ φωνὴ τὴν ὁποίαν ἤκουσαν οὐδὲν εἶχε πλέον τὸ ἀνθρώπινον. Ἐν τούτοις ὁ Ἔρικ ἀπήντησεν. Δευτέρα ἐπίκλησις, εὐκρινεστέρα κάπως τῆς πρώτης, ὡδήγησε τοὺς ἐπὶ τῆς ἀκάτου εἰς μέρος ὅπου ἦτο δυνατὸν νὰ προσορμισθῶσι. Τότε εἰς τὰ βλέμματά των παρέστη θλιβερὸν θέαμα.

Ἐπὶ τῆς πλευστῆς ἐκείνης νήσου, τὴν ὁποίαν μία ἁπλῆ σύγκρουσις ἠδύνατο νὰ κατασυντρίψῃ, ἥτις ἐτήκετο καὶ κατεβιβρώσκετο εἰς τὴν βάσιν της καὶ ἔμελλε νὰ καταμελισθῇ, ναυαγοὶ ἀπηλπισμένοι εἶχον κτίσῃ εἶδος οἰκίας ἐκ πάγου, καὶ ἐκάλυψαν αὐτὴν διὰ καραβοπάνου, τὸ ὁποῖον ἔλαβον βεβαίως ἐκ τοῦ ἐγκαταλειφθέντος πλοίου. Ἐκ τῆς παγοκαλύβης ἐκείνης ἐξῆλθεν ἓν ὂν ὅμοιον πρὸς φάντασμα. Ἐπρόφερεν ἀσυναρτήτους λέξεις, ἐκίνει τοὺς βραχίονας ἱκετευτικῶς.

Ἡ ἄκατος προσήγγισεν. Ὁ Ἔρικ ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ παγοβουνοῦ, ἐπλησίασε πρὸς τὸν δυστυχῆ, οὗτος δὲ πνιγόμενος ὑπὸ λυγμῶν, τὸν ἔσυρεν ἐντὸς τῆς θλιβερᾶς κατοικίας του.

Ἐπὶ σωροῦ ἐνδυμάτων εἷς ἄνθρωπος ἦτο ἐξηπλωμένος· ἡ κόμη του καὶ τὸ γένειόν του ἦσαν κατάλευκα ὡς χιών· τὰ χείλη του ἦσαν τερατωδῶς φουσκωμένα ἀπὸ στομακάκην, οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν πρησμένοι καὶ κατακόκκινοι ἀπὸ τὴν ὀφθαλμίαν· ἦτο ἰσχνὸς ὡς σκελετός· τὸ ὅλον του εἶχε κάτι τὸ φρικῶδες.

Ὁ Ἔρικ ἔρριψε πέριξ του περίλυπον βλέμμα Πῶς ἠδυνήθησαν νὰ ζήσωσιν ἐν τοιαύτῃ στερήσει ἄνθρωπινα ὄντα;... Βοηθούμενος ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἐπεβίβασε τοὺς δυστυχεῖς εἰς τὴν ἄκατον καὶ διευθύνθησαν εἰς τὸ πλοῖον.

Μεγάλη ἦτο ἡ χαρὰ τοῦ πλοιάρχου Ἄνδερς καὶ τοῦ πληρώματος, ὅτε εἶδον ἐπιστρέφουσαν τὴν ἄκατον, ἡ δὲ χαρὰ αὕτη μετεβλήθη εἰς παραφορὰν ὅτε διέκριναν ὅτι ἔφερε δύο ναυαγούς. Ἀλλ' αὐτοὶ οἱ ταλαίπωροι δὲν ἀπήλαυσαν τὴν συμπαθητικὴν αὐτὴν ὑποδοχήν, διότι ὅταν ἀνεβίβασαν αὐτοὺς εἰς τὸ πλοῖον, ἦσαν ἀναίσθητοι.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΛΙΞΕΝΟΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

1

Τὸ μυστικό μου δὲν το ξεύρω μοναχός μου
ἔχει γενῆ κουβέντα ὅλου τοῦ κόσμου

2

Ὁ Πλάστης εἶνε πανταχοῦ παρών,
ποτέ σου μὴ σκεφθῆς τὸ πονηρόν.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΙΩΣΗΦ ΧΑΥΔΝ

Πρὸ ἑνὸς περίπου αἰῶνος ἔν τινι κώμῃ τῆς Βιέννης κατῴκει πτωχὸς ἀμαξηλάτης ὀνομαζόμενος Χάϋδν μετὰ τῆς συζύγου του. Εἶχον δὲ ἓν μόνον τέκνον, τὸν μικρὸν Ἰωσήφ.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἠγάπα πολὺ τὴν μουσικήν, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα· ἐπειδὴ δὲ εἶχε μάθῃ εἰς τὴν νεότητά του νὰ παίζῃ κιθάραν, ἡ μεγαλητέρα του εὐχαρίστησις ἦτο, τὰς ἑσπέρας τῶν Κυριακῶν ἢ ἄλλων ἑορτῶν, νὰ συνοδεύῃ τὴν σύζυγόν του ἥτις εἶχεν ὡραίαν φωνὴν καὶ ἐτραγούδοῦσε νόστιμα. Ὁ μικρὸς Ἰωσήφ, ἀπὸ τῶν πρώτων ἀκόμη ἐτῶν του, ἐλάμβανε δύο τεμάχια ξύλου, μετεχειρίζετο τὸ ἓν ὡς βιολίον καὶ τὸ ἄλλο ὡς τόξον καὶ μετεῖχε τοιουτοτρόπως καὶ αὐτὸς τῆς οἰκογενειακῆς συναυλίας.

Εἰς τὸ Χεμβοῦργον, πόλιν εὑρισκομένην ὄχι μακρὰν τῆς κώμης περὶ τῆς ὁποίας ὡμιλήσαμεν, ἔζη εἷς ἐξάδελφος τοῦ ἀμαξηλάτου, ὅστις ἔπαιζε τὸ ὄργανον τῆς ἐκκλησίας καὶ ἦτο καὶ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς. Οὗτος ἦλθέ ποτε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἐξάδελφόν του, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη μὲ μεγάλην φιλοφροσύνην. Τὴν ἑσπέραν πρὸς τιμὴν τοῦ ἐξαδέλφου ἡ σύζυγος τοῦ ἀμαξηλάτου ἐτραγούδησε, αὐτὸς δὲ τὴν συνώδευε μὲ τὴν κιθάραν του. Ἐννοεῖται ὅτι ἔπαιζε καὶ ὁ μικρὸς Ἰωσὴφ τὸ ἐκ δύο ξύλων φανταστικὸν βιολίον του. Εἰς τὸν μουσικοδιδάσκαλον ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἔπαιζε τὸ παιδάριον καὶ ἐκίνει κανονικῶς τὸν πόδα διὰ νὰ κρατῇ τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς. Τὴν ἐντύπωσίν του ταύτην ἐφανέρωσεν ἀμέσως εἰς τὸν πατέρα τοῦ Ἰωσήφ, εἰπὼν ὅτι τὸ παιδίον φαίνεται ἔχον ἔκτακτον κλίσιν εἰς τὴν μουσικήν, τῷ ἐπρότεινε δὲ νὰ τὸ παραλάβῃ μαζί του εἰς τὴν πόλιν καὶ νὰ τὸ διδάξῃ μουσικήν.

Μελαγχολικῶς ἤκουσεν ὁ ἀμαξηλάτης τοὺς λόγους τούτους.

— Εἶμαι πάμπτωχος, εἶπε· ποῦ νὰ εὕρω ἐγὼ χρήματα νὰ πληρώνω, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἶνε ἡ πληρωμή;

— Ὦ, ἂν εἶνε αὐτό, μὴ ἀνησυχῇς· δός μοι τὸ παιδὶ καὶ δὲν θὰ μετανοήσῃς.

Οἱ γονεῖς χάριν τῆς εὐτυχίας τοῦ τέκνου των, μὴ συλλογισθέντες ὅτι θὰ ἔμενον μόνοι καὶ ποίαν λύπην θὰ ἠσθάνοντο ἀνέφευγε μακρὰν ὁ φίλτατος Ἰωσήφ των, ἀπεφάσισαν νὰ τὸν ἀφήσωσι ν' ἀναχωρήσῃ.

Ὁ μουσικοδιδάσκαλος ἦτο κατὰ βάθος ἐξαίρετος ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐξήπτετο πολὺ καὶ ἦτο θυμώδης, εἰς τὸν θυμόν του δὲ ἦτο πολὺ παράφορος. Ἐδίδαξε τὸν Ἰωσὴφ ἀνάγνωσιν, γραφὴν καὶ ἀριθμητικήν, ἐπίσης δὲ φωνητικὴν μουσικὴν καὶ κλειδοκύμβαλον. Ὁ Ἰωσὴφ δι' αὐτὰ μὲν ἦτο εὐχαριστημένος, κατὰ ταῦτα ὅμως ἦτο δυστυχής, διότι ὅσον ἄφθονα ἦσαν τὰ ξυλοκοπήματα, τόσον ὀλίγη ἦτο ἡ τροφή. Ἐν τούτοις ὁ Ἰωσὴφ ὑπέμεινε τὰ πάντα καρτερικῶς, διότι χάριν τῆς πρὸς τὴν μουσικὴν ἀγάπης του τί δὲν θὰ ὑπέφερε;

Δύο ἔτη παρῆλθον τοιουτοτρόπως. Ὁ Ἰωσὴφ ἔπαιζεν ἐξαίρετα κλειδοκύμβαλον, ἡ δὲ φωνή του ἦτο καλλητέρα τῶν φωνῶν ὅλων τῶν παιδίων τοῦ χοροῦ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην συνέβη γεγονός τι, τὸ ὁποῖον ἐπέφερε μεγάλην μεταβολὴν εἰς τὸν βίον τοῦ Ἰωσήφ.

Ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ Χεμβούργου πολλάκις εἶχε καταθελχθῇ ἐκ τῆς φωνῆς τοῦ παιδίου. Εἶχε δὲ φίλον τὸν ἐν Βιέννῃ ὀνομαστὸν μουσικοδιδάσκαλον καὶ διευθυντὴν τοῦ χοροῦ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ναοῦ, Ῥώϋτερ, ὅστις ἦλθε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

Ὁ Ῥώϋτερ, ὅστις ἦτο καὶ διευθυντὴς τοῦ χοροῦ τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ἐζήτει πρὸ πολλοῦ μίαν καλὴν φωνήν, ἥτις ἔλειπεν ἐκ τοῦ χοροῦ του. Μεταξὺ ἄλλων πραγμάτων περὶ τῶν ὁποίων συνωμίλησεν ὁ Ῥώϋτερ, ἠρώτησε τὸν ἀρχιερέα ἂν ἐγνώριζε κανὲν παιδίον ἔχον ὡραίαν φωνήν. Ὁ ἀρχιερεὺς ἔστειλε καὶ ἐκάλεσε τὸν Ἰωσήφ.

Μὲ οἶκτον παρετήρησεν ὁ Ῥώϋτερ τὸ δυστυχισμένον παιδίον κάτισχνον καὶ πενιχρῶς ἐνδεδυμένον, ἰδὼν δὲ ὅτι ἔρριψε πολὺ ἐκφραστικὰ βλέμματα εἰς πινάκιον κερασίων, τὸ ὁποῖον ἔφερε τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς ὑπηρέτης, τῷ ἔρριψε μερικὰ ἐντὸς τοῦ πίλου του καὶ τῷ εἶπε φιλικῶς:

— Νά, τώρα θὰ ἔχῃς περισσοτέραν ὄρεξιν νὰ ψάλῃς.

Ὁ Ἰωσὴφ ἀνέλαβε πράγματι θάρρος καὶ προσεπάθησε νὰ δείξῃ τὴν ἀξίαν του· οἱ θαυμάσιοι τόνοι τῆς φωνῆς τοῦ παιδίου ἐξέπληξαν τὸν μουσικοδιδάσκαλον.

Ἐν τάχει προσεκλήθησαν εἰς Χεμβοῦργον οἱ γονεῖς τοῦ Ἰωσήφ. Ὁ Ῥώϋτερ ἐπρότεινεν εἰς αὐτοὺς νὰ ἐμπιστευθῶσιν εἰς αὐτὸν τὸν υἱόν των. Οἱ γονεῖς ἐδέχθησαν, τὴν δὲ ἐπαύριον ὁ Ἰωσήφ, καινουργῆ ἐνδυμασίαν φορῶν, ἀπῆλθε μετὰ τοῦ προστάτου του εἰς Βιέννην καὶ μετ' ὀλίγον ἔγινε τὸ καύχημα τοῦ χοροῦ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου.

Ὁ Ῥώϋτερ βλέπων τὴν ἔξοχον ἰδιοφυΐαν τοῦ παιδίου, τῷ ἔδωκε τὰς καλλιτέρας διδασκαλίας τοῦ ᾄσματος, τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ τοῦ βιολίου. Ἡ εὐτυχία τοῦ Ἰωσὴφ δὲν περιγράφεται· δὲν τὸν ἔδερε πλέον κανείς, ἔτρωγε καλά, εἶχεν ὅ,τι ἐχρειάζετο, καὶ εἶχε καιρὸν ν' ἀσχολῆται μετὰ πάθους εἰς τὴν μουσικὴν καὶ νὰ τελειοποιῆται καθ' ἑκάστην.

Ἡ κατάστασις αὕτη διήρκεσεν ἕως ὅτου ὁ Ἰωσὴφ ἔφθασεν εἰς τὸ δέκατον τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἀλλὰ τότε ἔχασεν ἐξαφνα τὴν φωνήν του, καὶ ἀπεπέμφθη ἐκ τοῦ χοροῦ.

Εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν φοβερὰν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρέθη τὸ δυστυχὲς παιδίον. Τί νὰ κάμῃ; νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ χωρίον του; νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν θεῖόν του; Νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μουσικήν, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ; Ἦτο νὰ χάσῃ τὸν νοῦν του ὁ δυστυχὴς Ἰωσήφ.

Ἐνοικίασεν ἓν δωμάτιον πτωχικῆς τινος οἰκίας καὶ ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας του παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν του, καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ νὰ εὕρῃ τρόπον νὰ κερδίζῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἐντελῶς τὴν μουσικήν.

Κατώρθωσε νὰ εὕρῃ μαθητάς τινας ἐκ τῶν ὁποίων, διδάσκων μουσικήν, ἐκέρδιζε τοὐλάχιστον τὸν ἄρτον του. Μετά τινα χρόνον ἐβελτιώθη κἄπως ἡ κατάστασίς του, διότι προσελήφθη εἷς τινα ὀρχήστραν νὰ παίζῃ βιολίον. Τότε ἠγόρασεν ἓν παλαιὸν κλειδοκύμβαλον, ἦτο δὲ ἄξιον θαυμασμοῦ ν' ἀκούῃ τις ποίους γλυκυτάτους καὶ μελῳδικοὺς τόνους κατώρθωνε νὰ παράγῃ ἐκ τοῦ πεπαλαιωμένου ἐκείνου ὀργάνου. Μετ' ἐπιμονῆς καὶ μετὰ πάθους ἐμελέτα τὰ ἔργα τῶν μεγάλων μουσικοδιδασκάλων, συνέθετε δὲ καὶ ὁ ἴδιος μελῳδίας πλήρεις ἐμπνεύσεως. Κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας ἐλησμόνει τὴν πτωχείαν του, καὶ τὴν πεῖνάν του, καὶ συνεχῶς ἀνέκραζεν

— Ὅταν εἶμ' ἐδῶ μὲ τὸ κλειδοκύμβαλόν μου, δὲν ἐπιθυμῶ τίποτε εἰς τὸν κόσμον.

Παρῆλθον ἱκανὰ ἔτη· ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Ἰωσὴφ ἀπέθανον· καὶ ὁ Ῥώϋτερ, ὅστις ἠδύνατο ὅπως δήποτε νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ, ἀπέθανεν ὁμοίως· ὁ Ἰωσὴφ εὑρέθη μόνος.

Ἐν τούτοις εἶχε γίνῃ γνωστὴ ἡ μεγάλη εἰς τὸ βιολίον ἱκανότης του. Ἕνεκα τούτου τῷ ἐδόθη ἡ θέσις τοῦ πρώτου βιολίου εἰς τὴν ὀρχήστραν. Ἀπὸ τότε αἱ ἡμέραι τοῦ ἐξευτελισμοῦ καὶ τῆς ἐνδείας παρῆλθον πλέον· ἠδύνατο νὰ ἐνδύεται, νὰ τρέφεται καὶ νὰ κατοικῇ καλῶς. Οἱ μαθηταί του ηὔξησαν, τῷ ἐπλήρωνον δὲ ὅσα ἐζήτει.

Βραδύτερον διωρίσθη ἀρχιμουσικὸς τῶν μεγαλειτέρων ἐκκλησιῶν τῆς Βιέννης, ἡ δὲ φήμη τοῦ Ἰωσὴφ Χαΰδν ἐξηπλώθη μετ' ὀλίγον εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἰδίως διὰ τῶν μουσικῶν του συνθέσεων, αἵτινες κατέστησαν ἀθάνατον τὸ ὄνομά του.

Ὁ Ἰωσὴφ Χαΰδν ἦτο ἤδη γέρων ὅτε οἱ θαυμασταί του ἀπεφάσισαν ἡμέραν τινὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ μεγαλοπρεπεστέρα του μουσικὴ σύνθεσις, ἡ Δημιουργία, ὑπὸ τῶν καλλιτέρων καλλιτεχνῶν

τῶν μουσικῶν σωματείων τῆς Βιέννης. Ἡ πόλις ἐώρταζε, καὶ ἄλλος λόγος δὲν ἐγίνετο εἰμὴ περὶ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ μουσικοῦ ἀριστουργήματος. Ὁ ἔνδοξος μουσικὸς προσεκλήθη νὰ παρευρεθῇ καὶ τῷ ἐδόθη τιμητικὴ ἕδρα. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν ἀκροατῶν ἦτο ἀπερίγραπτος. Εἰς ἓν ἔξοχον μέρος ἐκ τῆς μεγάλης συγκινήσεως ὁ Χαΰδν ἔπεσε λιπόθυμος. Τότε δ' ἐφάνη ὄχι μόνον πόσον ἐθαύμαζον ἀλλὰ καὶ πόσον ἠγάπων ὅλοι τὸν γηραιὸν μελοποιόν.

Ὅτε ὁ μέγας Ναπολέων, ἐπολιόρκησε τὴν Βιέννην καὶ ἤρχισε τὸν κατ' αὐτῆς βομβαρδισμόν, διέταξεν αὐστηρῶς νὰ μὴ βλαφθῇ ἡ κατοικία τοῦ Χαΰδν· ὅταν δὲ τὰ στρατεύματά του εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν διέταξε νὰ τεθῇ σκοπὸς εἰς τὴν θύραν του· ἀλλ' ἡ σφοδρὰ συγκίνησις τὸν κατέβαλε καὶ τὴν 17)29 Μαΐου τοῦ 1809 ἀπέθανεν, ἐν ᾧ ἡ πατρίς του ἠρημοῦτο ὑπὸ τοῦ πολέμου, ἡ δὲ πρωτεύουσά της ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐχθρῶν.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ ΝΕΟΦΑΝΤΟΣ

Ο ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἡ Ἀνθούλα, ὁ Σωτήρης, ὁ Μιχάλης καὶ ἡ Ἀννιὼ ἐπῆγαν εἰς τὸ λιβάδι που εἶνε ἔξω ἀπὸ τὸ χωρίον. Ὁ Σωτήρης ἐπῆρε μαζί του καὶ τὸ μικρὸ σκυλάκι του, τὴν Σπίθα πού του ἐχάρισε ἡ νοννά του.

Ὦ! πῶς την ἀγαπᾷ τὴν Σπίθα ὁ Σωτήρης· ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού την ἐπῆρε ὅλο αὐτὴν συλλογίζεται, ὅλο δι' αὐτὴν ὁμιλεῖ· ἔχει σχέδια· θά την μάθῃ νὰ κάμῃ τοῦμπες καὶ διάφορα παιγνίδια· θά τὴν μάθῃ νά της ρίχνῃ ἕνα πράγμα καὶ νά τού το φέρῃ πίσω. Λοιπὸν την ἐπῆρε μαζί του καὶ τὴν Σπίθα εἰς τὸ λιβάδι.

Τὰ παιδιὰ ἔπαιξαν καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸ παιγνίδι ἡ Ἀνθούλα ἔκοψε λουλούδια. Τότε λέγει ὁ Μιχάλης που εἶνε εἰς τὴν δευτέραν τοῦ Δημοτικοῦ:

— Εἰς τὸ Ἀναγνωσματάριό μου ἐδιάβασα δι' ἕνα σκύλο που εἴξευρε νὰ κολυμβᾷ καὶ ἐγλύτωσε ἕνα ἄνθρωπόν που ἐπνίγετο.

— Καὶ ἡ Σπίθα μου ξεύρει νὰ κολυμβᾷ, εἶπε μὲ καμάρι ὁ Σωτήρης, καὶ σὰν μεγαλώσῃ θὰ γλυτώνῃ ἀνθρώπους.

— Ἀ! μπᾶ! εἶπεν ὁ Μιχάλης.

— Νὰ λοιπόν που ξεύρει.

Καὶ την ἐπῆρε τὴν καϊμένη τὴν Σπίθα νά την βάλῃ εἰς τὸ ποτάμι.

— Μή, Σωτήρη, τοῦ λέγει ἡ Ἀνθούλα, τὸ νερὸ τρέχει μὲ δύναμι καὶ ἡ Σπίθα εἶνε μικρὴ ἀκόμη.

— Δέν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτά, λέγει ὁ Σωτήρης καὶ ῥίπτει τὴν Σπίθαν εἰς τὸν ποταμόν.

Τὸ δυστυχισμένο σκυλάκι ἐκολύμβησε κατ' ἀρχὰς ὀλίγον, ἀλλὰ τὸ ῥεῦμα ἦτο δυνατὸ καὶ τὰ πόδια μικρά· ἐκουράσθηκε· τὸ ῥεῦμα το ἔσυρε μέσα· καὶ ἔπειτα ἀπ' ὀλίγο ἐβυθίσθη.

Πᾶνε τὰ σχέδια που εἶχε ὁ Σωτήρης διὰ τὴν Σπίθα. Ἐπνίγη, τὴν ἔπνιξε τὸ πεῖσμα τοῦ Σωτήρη.

Ὁ Σωτήρης ἀπὸ τότε δὲν εἶνε πλέον πεισματάρης· ἀλλ' ἡ Σπίθα, ἡ χαριτωμένη Σπίθα ποῦ εἶνε;

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἂς μᾶς παρακολουθήσῃ ὁ ἀναγνώστης εἰς παλαιὰν οἰκίαν, ἁπλουστάτου ἐξωτερικοῦ, ἔχουσαν τοίχους μαυρισθέντας ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ παλαιότροπον στέγην, τῆς ὁποίας τὸ προεξέχον γεῖσον ἐχρησίμευεν ἀνέκαθεν ὡς καταφύγιον τῶν χελιδόνων.

Ἡ παλαιὰ κατοικία, ἥτις καλεῖται Ἐρημητήριον, εἶδε πολλὰς γενεὰς ἀνθρώπων. Οἱ πρῶτοι ἰδιοκτῆται τὴν ἀφῆκαν κληρονομίαν εἰς τὰ παιδιά των. Αὐτὰ ἐσχημάτισαν ὁμοίως οἰκογένειαν, ἥτις ἐμεγάλωσε, διεσκορπίσθη, ἐξηφανίσθη, πλὴν ἑνὸς μόνον μέλους αὐτῆς, τὸ ὁποῖον δὲν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν παλαιὰν φωλεὰν τῶν προγόνων.

Ὁ κῆπος, τὸν ὁποῖον ἄλλοτε ἐπάτουν τόσοι χαριτωμένοι μικροὶ πόδες, μόλις ἐνθυμεῖται τὸ ἄλλοτε πλῆθος τῶν παιδίων, ἡ δὲ ἠχώ, ἥτις ἄλλοτε τοσάκις ἐπανέλαβε φαιδρὰ ᾄσματα, εἶνε τώρα σιωπηλὴ καὶ ἄφωνος.

Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ λοχαγὸς Ἱερώνυμος Περονέτος κατοικεῖ εἰς τὸ Ἐρημητήριον μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Συλβίας· ἡ ζωὴ τὴν ὁποίαν διέρχονται εἶνε ἥσυχος καὶ μονότονος.

Ὁ γέρων στρατιωτικὸς σηκώνεται μὲ τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ καὶ ἐνδύεται ταχέως ὡς νεοσύλλεκτος, ὡς νὰ ἀκούῃ ἀκόμη τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος.

Ἔπειτα ἀνάπτει τὴν πίπαν του καὶ ἐξέρχεται εἰς περίπατον βαδίζων μὲ μεγάλα βήματα.

Τὸν χειμῶνα, ὅταν ὁ καιρὸς δὲν εἶνε εὐνοϊκός, τὸν πρωϊνὸν περίπατον κάμνει εἰς τὴν μεγάλην αὐλὴν τοῦ ἰσογείου, συχνὰ ὅμως καταβαίνει εἰς τὸν κῆπον.

Ὅταν δὲ ἀκούῃ τὸν ἦχον ἑνὸς κώδωνος, ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου τὸν περιμένει ἡ ἀδελφή του πλησίον τῆς τραπέζης τοῦ προγεύματος.

Ὁ λοχαγὸς καὶ ἡ ἀδελφή του εἶνε δίδυμοι· ἡ ὁμοιότης των εἶνε καταπληκτική. Τὰ αὐτὰ ὀξέα χαρακτηριστικά, τὸ αὐτὸ δύσκαμπτον παράστημα, καί, ἂν ὁ γηραιὸς στρατιώτης δὲν εἶχε μακροὺς μύστακας, θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἐκλάβῃ τὸν ἕνα ἀντὶ τοῦ ἄλλου, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἐφόρουν καὶ ὅμοια ἐνδύματα.

Ἐν τούτοις ἡ ἕξις τοῦ προστάγματος ἐνετυπώθη εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἄλλοτε στρατιωτικοῦ. Ἡ ἀδελφή του ἔχει ἐν τῷ βλέμματι ἔκφρασιν γλυκυτέραν καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων της ἀνθεῖ μειδίαμα πλῆρες ἀγαθότητος.

Ἀλλὰ δικτὶ ὁ λοχαγὸς ἀπεχώρησε τόσον ἐνωρὶς ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν; Φεῦ! μία σφαῖρα ἐχθρικὴ συνέτριψε τὸν ἀριστερόν του βραχίονα· ἔχει καὶ τὴν ἀντίστροφόν της ὄψιν ἡ δόξα. Ἐνίοτε στενάζει πικρῶς συλλογιζόμενος τὸ παρελθόν, ἰδίως τὴν Πατρίδα, τὴν ὁποίαν ἤθελεν ἀκόμη νὰ ὑπηρετήσῃ.

Οἱ στεναγμοὶ οὗτοι εὕρισκον ἠχὼ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Στυλιανοῦ.

Ποῖος εἶνε ὁ Στυλιανός;

Εἶνε ὁ ὑπηρέτης τοῦ λοχαγοῦ. Ἦτο δεκανεύς, ἔχασε τὴν δεξιὰν κνήμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ὁ λοχαγὸς ἔχασε τὸν ἀριστερὸν βραχίονά του καὶ δὲν ἀπεμακρύνθη πλέον ἀπ' αὐτόν. Ὁ Στυλιανὸς εἶνε ἄριστος ὑπηρέτης καὶ ἐκτελεῖ μὲ αὐστηρὰν τάξιν τὸ καθημερινόν του καθῆκον.

Ἄλλοτε, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, εἰς τὸ Ἐρημητήριον κατῴκει ὁ ἀδελφὸς τοῦ λοχαγοῦ Ἱερώνυμος, ὅστις ἦτο τότε ἐν ὑπηρεσίᾳ. Εἶχεν ἓν τέκνον, ἄρρεν. Τὸ παιδίον ἐμεγάλωσεν, ἔγινε νέος, οἱ γονεῖς του ἀπέθανον καὶ ὁ μονογενὴς οὗτος υἱὸς ἀπῆλθε μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ.

Λυπεῖται ἄρά γε κἄποτε ὁ λοχαγὸς διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ νεωτέρου τούτου, τοῦ ὁποίου μόλις ἐνθυμεῖται τὸ πρόσωπον; Δέν το πιστεύω. Ἐν τούτοις ἦτο γλυκὺς καὶ ἀγαθός· οὕτω τοὐλάχιστον διαβεβαιοῖ ἡ Συλβία.

Ὁ νέος ἔγραφε συχνὰ εἰς τοὺς μόνους συγγενεῖς, τοὺς ὁποίους εἶχεν· ἔγραφεν εἰς αὐτοὺς περὶ τῆς οἰκογενείας του, τῆς συζύγου του, ἥτις ἦτο θελκτικὴ καὶ πραεῖα καί τον καθίστα εὐτυχῆ· ἔπειτα δὲ ἀνήγγειλεν ἀλληλοδιαδόχως κατὰ τὰ τέσσαρα πρῶτα ἔτη τοῦ γάμου του τὴν γέννησιν τεσσάρων υἱῶν.

— Ὁ Θεὸς νὰ τὰ εὐλογῇ τὰ καϊμένα τα παιδιά! ἔλεγεν ὁ λοχαγὸς ὁσάκις ἐλάμβανεν εἰδήσεις περὶ αὐτῶν· καὶ ἔτριβεν ἐξ εὐχαριστήσεως τὰς χεῖρας.

Ἐν τούτοις ἡ συμφορὰ ἐπῆλθε κατὰ τῆς εὐτυχοῦς οἰκογενείας· ἡμέραν δέ τινα ἦλθεν ἐπιστολὴ ἀναγγέλουσα φοβερὰν εἴδησιν: τὸν θάνατον τῆς δυστυχοῦς μητρός.

Βαθεῖα λύπη κατεπλημμύρησε τὴν ψυχὴν τοῦ γηραιοῦ στρατιώτου· ἡ καρδία του ἦτο εὐαισθητοτέρα ἀφ' ὅσον θὰ ὑπέθετέ τις κρίνων ἐκ τοῦ τραχέος ἐξωτερικοῦ του. Ἄλλως τε πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ λυπηθῇ τὰ δυστυχῆ ὀρφανά;

Ἐπὶ πολλὰς ἑβδομάδας συνωμίλει μὲ τὴν Συλβίαν περὶ τοῦ δυστυχήματος, τὸ ὁποῖον συνέτριψε τὴν εὐτυχίαν τοῦ δυστυχοῦς ἀνεψιοῦ του· ἔπειτα ἔμαθεν ὅτι ἡ ἐκ μητρὸς μάμμη τῶν νεαρῶν παιδίων ἀνέλαβε νὰ τὰ ἀναθρέψῃ καὶ ὅτι ὁ ἀνεψιός του διὰ νὰ κερδίσῃ χρήματα χάριν τῶν τέκνων του καὶ ἰδίως διὰ νὰ κατευνάσῃ τὴν λύπην του ἀνεχώρησεν εἰς τὰς Ἰνδίας, ὡς ἀντιπρόσωπος μεγάλου ἐμπορικοῦ οἴκου.

Μετὰ ταῦτα οὐδεμία εἴδησις.

Τὰ ἔτη ἐπανέλαβον τὴν μονότονον φορὰν των, οἱ μῆνες διεδέχονται τοὺς μῆνας καὶ αἱ ἡμέραι τὰς ἡμέρας, ὁσάκις δὲ ὁ λοχαγὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ τούτου συνωμίλουν περὶ τοῦ ξενιτευμένου των ἀνεψιοῦ, ἠρώτων ἀλλήλους: Ζῇ ἄρά γε;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἦσαν καυστικαί· ἦτο Ἰούνιος· οἱ ἀγροὶ ἦσαν πλήρεις χρυσῶν στάχεων, ἐπὶ δὲ τῶν δένδρων ἐκρέμαντο καρποὶ εὔχυμοι.

Ὁ λοχαγὸς ἀνεπαύετο ἐκ τοῦ ἐν τῷ κήπῳ πρωϊνοῦ περιπάτου του. Εἶχε καθίσῃ παρὰ τὸ παράθυρον. Ἡ ἀδελφή του μειδιῶσα τὸ ἀγγελικὸν αὐτῆς μειδίαμα ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ δύο ποικιλόχρωμα σινουργῆ κυμβία.

Ὁ πρῴην ἀξιωματικὸς ἔρριψεν ἐντὸς δύο τεμάχια σακχάρεως, ἀνεκίνησεν ἠσύχως τὸ μίγμα τοῦ γάλακτος καὶ τοῦ καφέ, καὶ ὡσφράνθη μετ' εὐχαριστήσεως τὴν διαχεομένην εὐχάριστον ὀσμήν.

Αἴφνης ἤχησεν ὁ κώδων· ἦτο ὁ ταχυδρόμος.

Ὁ ταχυδρόμος, μετὰ τῆς ἐφημερίδος τὴν ὁποίαν ἀνέμενεν ὡς συνήθως ὁ λοχαγός, ἔφερε καὶ μίαν ἐπιστολήν.

— Ἂς ἰδοῦμε ἀπὸ ποῦ μᾶς ἔρχεται, εἶπε, καὶ ἀφήσας τὸ πρόγευμά του διὰ χειρὸς ἀνυπομόνου σχίζει τὸν φάκελλον διὰ νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολήν.

Καὶ πρῶτον βλέπει τὴν ὑπογραφήν: Ἀντώνιος Λεγωνίδης, συμβολαιογράφος ἐν Ῥένναις.

Τί κοινὸν εἶχεν ὁ λοχαγὸς Ἱερώνυμος μὲ τὸν συμβολαιογράφον τῆς πόλεως ταύτης; Προσαρμόσας καλὰ τὰ ὀμματουάλια εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ἀναγινώσκει τὴν ἐπιστολήν. Μόλις ἀνέγνωσε τὰς πρώτας γραμμὰς καὶ ὠχρίασεν· ἔπειτα συνοφρυοῦται ἀπειλητικῶς· ἐν τέλει δὲ τὸ πρόσωπόν του καθίσταται κατακόκκινον, ἡ δὲ ἀδελφή του βλέπουσα αὐτὸν εἰς τοιαύτην κατάστασιν καθίσταται ἔντρομος.

Ὁ λοχαγὸς ἐν τῇ ταραχῇ του λησμονήσας τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης σκεύη καταβιβάζει σφοδρῶς τὸν γρόνθον του, τὰ δὲ φλυζάνια ἐκ τοῦ μεγάλου κλονισμοῦ καταπίπτουσι καὶ θρυματίζονται.

Ὁ Μαῦρος, ὁ γηραιὸς κύων, λαμβάνει ἰσχυρὸν λάκτισμα, τὸ ὁποῖον τὸν ἀφυπνίζει, ἡ δὲ ὑπηρέτρια Μαριάνα, ἥτις ἔτρεξεν ἀκούσασα τὸν κρότον, εἶδε νὰ τὴν κεραυνοβολῇ τὸ βλέμμα τοῦ κυρίου της.

— Νὰ μ' ἀφήσετε ἥσυχον ἐδῶ! εἶπεν ὁ κύριος μὲ βροντώδη φωνήν.

Ἡ ὑπηρέτρια τρέπεται εἰς φυγήν.

Ὁ λοχαγὸς μένει μόνος μετὰ τῆς ἀδελφῆς του· ἐν ᾧ δὲ δαγκάνει πυρετωδῶς τὸν μύστακά του, συμπιέζει νευρικῶς τὴν ἐπιστολήν.

Ἡ Συλβία ζητεῖ ἀγωνιωδῶς νὰ μάθῃ ποῖον εἶνε τὸ αἴτιον τῆς σκηνῆς ἐκείνης, καὶ κύπτει ἀναμένουσα ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπροσδόκητον καὶ φοβερὰν εἴδησιν, ὁ δὲ λοχαγὸς συγκινηθεὶς ἀπὸ τὸ ἱκετευτικὸν βλέμμα της ἀναγινώσκει τὴν ἑπομένην ἐπιστολήν.

[Ἕπεται συνέχεια]. ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΦΥΛΑΡΓΥΡΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Δύο κάτοικοι χωρίου τινός, τοῦ ὁποίου τὰ σπαρτὰ ὡς καὶ πολλὰς οἰκίας κατέκαυσε πυρκαϊὰ ἀναφθεῖσα ὑπὸ κεραυνοῦ, ἐστάλησαν εἰς τὰ περίχωρα νὰ συλλέξωσιν ἐράνους. Οὗτοι ἀφ' οὗ ἐπῆγαν εἰς διάφορα μέρη ἦλθον πρωΐ πρωΐ εἰς τὸ κτῆμα πλουσίου τινὸς κτηματίου. Εὗρον αὐτὸν πρὸ τοῦ σταύλου, καὶ ὅταν ἐπλησίασαν ἤκουσαν ὅτι ἐπέπληττεν αὐστηρῶς τὸν ὑπηρέτην, διότι ἄφησεν εἰς τὸ χωράφι τὴν νύκτα μὲ τὴν βροχὴν τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἦσαν ζευγμένα τὰ βώδια καὶ δέν το ἐφύλαξεν εἰς ἀσφαλὲς μέρος.

— Ἀλλοίμονον! ὁ ἄνθρωπος οὗτος φαίνεται σφικτοχέρης· τίποτε δὲν θὰ μας δώσῃ!

Ὁ κτηματίας εἶδε τοὺς δύο χωρικούς, τοὺς προσεκάλεσε νὰ ἔμβουν εἰς τὴν κατοικίαν του, αὐτοὶ δὲ καθ' ὁδὸν διηγήθησαν τὸ δυστύχημά των καὶ ἐζήτησαν καὶ τὴν ἰδικήν του βοήθειαν.

Μεγάλως ἐξεπλάγησαν ὅτε εἶδον ὅτι εὐθὺς ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ἀρκετὰ σημαντικὸν ποσὸν καὶ ὑπεσχέθη νὰ στείλῃ μετὰ τὸν θερισμὸν καὶ γεννήματα εἰς τοὺς καταστραφέντας χωρικούς.

Τόσον βαθέως συγκεκινημένοι ἦσαν, ὥστε τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ ὡμολόγησαν εἰς τὸν εὐεργέτην των, ὅτι ἡ μεγαλοδωρία του ἔκαμε μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν, διότι ἀπὸ τὴν ἐπίπληξεν τὴν ὁποίαν εἶχε κάμῃ εἰς τὸν ὑπηρέτην διὰ παρὰ μικρὸν πρᾶγμα τὸν ἐξέλαβον ὡς φυλάργυρον.

— Καλοί μου ἄνθρωποι, ἀπεκρίθη οὗτος, ἴσα ἴσα ἐπειδὴ προσέχω πολὺ τὴν περιουσίαν μου, διὰ τοῦτο εἶμαι εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ εἰμπορῶ νὰ εὐεργετῶ. Πολλοὶ ἐντρέπονται νὰ κάμουν οἰκονομίαν, διότι την συγχέουν μὲ τὴν φιλαργυρίαν. Καὶ πολλοὶ πάλιν ἀρνοῦνται νὰ κάμουν καλωσύνην, διότι την συγχέουν μὲ τὴν σπατάλην!

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ τοῦ 'Ροχσβίου.)

ΧΡΥΣΟΙ ΛΟΓΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΑΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΥΙΟΥΣ ΤΟΥ

«Ἀγαπητά μου τέκνα, ὅταν με στερηθῆτε, ἀνακαλεῖτε κἄποτε εἰς τὴν μνήμην σας τοὺς λόγους μου τούτους. Νὰ εἶσθε πάντοτε ἡνωμένοι. Κανὲν συμφέρον νὰ μή σας χωρίσῃ ποτέ. Ἀγαπᾶτε τὴν μητέρα σας καὶ φροντίζετε δι' αὐτήν· περιποιεῖσθε αὐτήν, καταστήσατε εὐτυχὲς τὸ γῆράς της. Πρὸ πάντων δὲ ἔστε τίμιοι, ἀληθεῖς, εἰλικρινεῖς. Μηδέποτε νὰ κηλιδωθῇ τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας σας. Φανῆτε ἄξιοι αὐτοῦ.

Ἂν ποτε πλουτίσετε ἀπομακρύνατε ἀπὸ τὸ πνεῦμά σας πᾶσαν σκέψιν ματαιότητος. Φυλάττετε πάντοτε ἀνεξάρτησίαν χαρακτῆρος. Νὰ εἶσθε οἰκονόμοι, σώφρονες· μὴ δημιουργῆτε εἰς τὸν ἑαυτόν σας τεχνητὰς ἀνάγκας· ὁ τίμιος ἀρκεῖται εἰς τὸ ὀλίγον.

Δὲν εἰξεύρω τί θά σας συμβῇ ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον· ἀλλ' ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν σας συμβῇ, μάθετε νὰ συμμορφώνεσθε μὲ τὰς περιστάσεις· μὴ καταβάλλεσθε ἀπὸ τὰς τυχὸν δυστυχίας. Ἔστε ἄνδρες, ἄνδρες μὲ φρόνημα· ἂν ποτε τύχῃ νὰ διοικήσετε τοὺς ὁμοίους σας, μὴ θαμβωθῆτε ἀπὸ τὸ ἀξίωμα. Ποτὲ νὰ μὴ φέρεσθε ὡς δοῦλοι πρὸς τοὺς ἀνωτέρους, νὰ εἶσθε δὲ πάντοτε εὐμενεῖς πρὸς τοὺς κατωτέρους. Καὶ ἂν ποτε ἡ Θεία Πρόνοια σᾶς ἐκλέξῃ διὰ νὰ προσφέρετε ὑπηρεσίας εἰς τὴν Πατρίδα σας, εὐχαριστήσατε την ἐκ καρδίας διότι σας ἐξέλεξεν ἐκτελεστὰς τῶν σχεδίων της. Καμμία δὲ σκέψις ὑπερηφανείας νὰ μὴ εἰσχωρήσῃ ἐντός σας. Οἱ ματαιόδοξοι, οἱ θέλοντες νὰ ἐπιδειχθῶσιν, εἶνε οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τῆς ἀγαπητῆς Πατρίδος μας. Πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται».

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑι ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Τώρα, εἰς τὰς διακοπάς, εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως μετὰ τὴν κόπωσιν τῆς συντόνου μελέτης καὶ τὰς συγκινήσεις τῶν ἐξετάσεων, τί δροσερώτερον ἀναψυκτικὸν διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίας δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»;

Τίς γονεὺς δὲν θὰ προτιμήσῃ τὴν «Διάπλασιν» παντὸς ἄλλου ἀναγνώσματος διὰ τὰ προσφιλῆ τέκνα του, ἀφοῦ ὄχι μόνον τερπνότερον καὶ κατιλλαλλήλοτερον δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ἀλλ' οὐδὲ εὐθηνότερον; — Διότι ἐκ τῶν 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, οἵτινες πρότερον ἐτιμῶντο φρ. 2,50 ἕκαστος

προσφέρονται τώρα εἰς τιμὴν ἀπιστεύτως εὐθηνήν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ —ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν— οἱ ἑξῆς 17 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»:

4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι 7 τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὑρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ **1ου, 3ου, 12ου, 13ου** καὶ **14ου** τόμου πρὸς φρ. **2,50**—τοῦ **10ου** φρ. **4**—καὶ τοῦ **2ου** φρ. **10**.

Καὶ ἐκ τῶν 17 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», **ὧν ἕκαστος κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν αὐτοτελὲς βιβλίον ἐκ μεγάλων σελίδων 192,** ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, ἐξόχως ἐπαγωγοῦ, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, καὶ τὰ ἑξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ.—Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ.—Ὁ Μικρὸς ἥρως, ἐν τῷ 10ῳ.—Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ.—Τὸ Κερβάνιον, ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. —Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ.—Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῷ.—Ἡ Ἀδελφούλα μου, ἐν τῷ 20ῷ.—Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21.—Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. —Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Παραγγελίαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (*Δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους*) ἀπευθύνονται, δι' ἐπιστολῆς συστημένης, κατ' εὐθεῖαν: **Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον,**

Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119. **Εἰς Ἀθήνας.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 8 Αὐγούστου ἑ. ἔ.

584. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον μέρος σχετλιᾷ, τὸ δεύτερον φωτίζει,
Τὸ ὅλον κολαζόμενον 'ς τὸν Ἅδην ὁλολύζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουρείου Ἵππου

585. Στοιχειόγριφος.

Κ' ἐγὼ πολλάκις ἔσυρα τὸ ξίφος ἐκ τῆς θήκης
Καὶ στρατηγὸς ἐφόρεσα τὸν στέφανον τῆς νίκης
Κ' ἐνώπιόν μου ἔφυγον τρέμοντες οἱ ἐχθροί μου...
Τέκνον ἀγανακτήσεως εἶνε τὸ ἥμισύ μου,
Ἂν ὅμως τὴν καρδίαν μου ἐχθρός τις ἀποσπάσῃ
Τότε μ' ἐμὲ τὴν πεῖναν του ἀφευκτως θὰ χορτάσῃ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σειριάμιδος

586. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμ' ἐλάττωμα κακὸν καὶ ἀμέσως ξέχασέ με,
Τὸν τόνον μου μετάθεσον, ἀναγραμμάτισέ με,
κ' ἂν θέλῃς τότε μὴ πεισθῇς ἂν θέλῃς πίστευσέ με.

Ἐσταλη ὑπὸ τῆς Ἀττικῆς Νυκτός.

587. Αἴνιγμα.

Εἴτε μὲ φ, εἴτε χωρίς, πάντοτε μὲ φοβεῖσαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σειριάμιδος

588. Δημῶδες αἴνιγμα.

Στραβολαιμιασμένη μάννα
καὶ μαλαματένια κόρη
καὶ δαιμονισμένο ἐγγόνι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σεληνόφωτος

589. Ἐρώτησις.

Ἐν δωμάτιον ἔχει 4 γωνίας· εἰς ἑκάστην γωνίαν εἶνε μία γάτα, ἔμπροσθεν ἑκάστης γάτας εἶνε τρεῖς ἄλλαι, καὶ εἰς τὴν οὐρὰν ἑκάστης εἶνε μία γάτα.

Πόσαι γάται εἶνε τὸ ὅλον;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυανοπέπλου Νύμφης.

590. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

Ὁ Μαραθὼν τοῦ πρώτου μου τὴν δόξαν μαρτυρεῖ, τῆς κεφαλῆς δὲ κάλυμμα εἶνε τὸ δεύτερόν μου· ἂν τις εἰπῇ τὸ τρίτον μου, βεβαίως θ' ἀπορῇ· πατρωνυμίας ληκτικὸν εἶνε τὸ τέταρτόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Μικρᾶς Καρδίας

591. Σταυρός.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων σχημάτισον σταυρὸν ἐκ τῶν ὀνομάτων δύο ζώων ἀποτελούμενον ΑΑΓΝΟΟΟΡΡΣΣΣΥ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετιδέως

592—593. Κεκρυμμένα ὀνόματα θεῶν.

1. Ὁ Σόλων ἦτο νομοθέτης.
2. Γῆρας λεόντων κρεῖσσον ἀκμαίων νεβρῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ Λυκούργου τοῦ Νομοθέτου.

594—595. Μεταμορφώσεις.

1. *Ἡ κρέμα* διὰ 4 μεταμορφ· νὰ γίνῃ *γεῦμα*.
2. Ὁ *λευκὸς* δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *μέλας*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

596-600 Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Τώρα, πυρὸν, φορά, ροφῶ, σπορά.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρίτου

601. Φύρδην-μίγδην.

Νὰ σλέθῃ νὰ σε παναγοῦν, παγάα ὑς τοὺς λάλους.
Νὰ λέθῃς ἀν ἑς βένωταις, σὺ βέσου ς τοὺ γεμάλους.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεμιστοκλέους Α. Χριστοφίδου

602. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι λίμνην τῆς Ἀσίας.

1, Πόλις τῆς Ἀραβίας. 2, Ἥρως τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. 3, Ποταμὸς τῆς Ῥωσσίας. 4, Πόλις τῆς Γερμανίας. 5, Θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρυάτιδος

603. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἥρωος ἀρχαίου, τὰ δὲ τελικὰ τὸ ὄνομα ἑνὸς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος.

1, Διάσημος Ἰουδαία. 2, Πόλις τῆς Αἰγύπτου. 3, Βασιλεὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν. 4, Μία τῶν Ὠκεανίδων. 5, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Λυγαριᾶς.

604. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μουσικοῦ ὀργάνου.

1, Ῥωμαῖος ῥήτωρ. 2, Νῆσος τῆς Τουρκίας. 3, Ποτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Βλαδιμήρου τοῦ Μονομάχου

605. Ἐλλιποσύμφωνον.

η–η–οι–αωιου–αα-ε-οι–ειηευαι–ιι-αο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μπετόβεν

606. Φωνηεντόλιπον.

φβ–τς–δθλς-κν–ψδς-σν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παφίας Ἀφροδίτης.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 3 Ἰουνίου ἐ. ἔ

471. Ρωσσία (Ρ, Σ, Α).—**472.** Πάνορμος (Πάν, ὅρμος).—**473.** Εὖ, Ζεύς.—**474.** Ἡ λαμπάς — **475.** Τὸ κανδῆλι. — **476** Ἀλκμαίων.

477.

ΔΕΚΑ.—**478.**	ΠΚΑ
ΕΤΟΣ	ΑΟΙ
ΚΟΡΗ	ΛΑΡΟΣ
ΑΣΗΡ	ΛΑΟ
	ΚΞΣ

479—480. 1, *Τῆνος*, τίνος, Τῖτος, μῖτος, μῖσος, ἴσος, ὅσος, πόσος, πόρος, *Πάρος*. — 2, *Κόδρος*, κόρος, φόρος, φάρος, θάρρος, Θάσος, Κάσσος, κάδος, *Κάδμος*.

481.

Ρ
ΘΩΣ
ΕΡΜΗΣ
ΣΙΔΗΡΟΣ

482—485. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῆς συλλαβῆς μι, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: μισητός, μιαρός, Λαμία, ἄμικτος, — **486—491.** 1, Θεμιστοκλῆς. 2, Ἀριστείδης. 3, Ἀλκιβιάδης. 4, Περικλῆς. 5, Μιλτιάδης. 6, Ἐπαμεινώνδας. — **492.** Πραγματεία κατὰ Ἰουδαίων ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως: Κυρίλλου.—**493.** ΣΟΦΙΑ, ΝΗΣΣΑ (1, ΣόλωΝ. 2, ΟχΗ. 3, ΦίλιπποΣ. 4, ΙοΣ. 5, ΑσίΑ). — **494.** ΚΕΡΚΥΡΑ (1, ΛύΚος. 2, ΣικΕλία. 3. ΚόΡαξ. 4, ἈλέΚτωρ. ὄ, ΠλοΥτων. 6, ΠάΡος. 7, Ἱσπανία). —**496.** Τοῦ μὲν σώματος σῖτος τροφή, τῆς δὲ ψυχῆς λόγος.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

[Βιβλία διὰ οἰκογενείας καὶ παιδία ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ **Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος** ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. 1,75

Ἡ **Ἀνθούλα** ὑπὸ *Ἀρ. Κουρτίδου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Βαϊτὰν Ζεράν ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδετον . . . . . δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μέην-Ρήδ, περιπετειῶδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις *Ἀρ. Π. Κουρτίδου*, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. 1,75

Τὸ Θοῦμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ῥωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ *Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθέντες Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδετον δρ. 1,50

Ἡ **Μαρουσία** ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ῥωσσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Ἡ **Μοῦσα τῶν Παίδων** ὑπὸ *Α. Κατακουζηνοῦ*. Τόμος περιέχων 150 ποιημάτια διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. 1,50

Ἡ **Νίνα** ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουΐζης Μ. Ἀλκώτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσοῦ χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρωΐδος καὶ τῶν ἑπτὰ ἐξαδέλφων της. Χρυσόδετον δρ 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Παιδικοὶ Διάλογοι ὑπὸ *Αἰμιλίου Ἐμαρμένου* (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἤτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικοὺς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ Ἄδετος δρ. . . . . δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ *Ν. Π. Παπαδοπούλου*. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον . . . . . λεπτὰ 50

Ὁ **Πυροτοπώλης** ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον . . . . . δρ. 3,50

〰 Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

〰 Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεώς των εἰσὶ ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1895—3717·

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρεσχεν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ἰουλίου 1895 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 28

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 209]

Ἡ Πετρίνα περιεπλανήθη εἰς τὰς μακρὰς μαύρας στήλας τῆς ἐφημερίδος, αἵτινες διεδέχοντο ἀλλήλας ἐπ' ἄπειρον, ἀγωνιῶσα καὶ ἐρωτῶσα ἑαυτὴν πῶς ἔμελλε νὰ διεξαγάγῃ τὴν νέαν ταύτην ἐργασίαν, καὶ ἐὰν ὁ κ. Βουλφρὰν δὲν ἤθελεν ἀγανακτήσῃ διὰ τὴν βραδύτητά της, ἢ δυσαρεστηθῇ διὰ τὴν ἀδεξιότητά της.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὴν ἐπιτιμήσῃ, ἐθάρρυνεν αὐτήν, διότι διὰ τῆς ὀξύτητος τοῦ ὤτός, τοσοῦτον λεπτῆς παρὰ τοῖς τυφλοῖς, εἶχε μαντεύσῃ τὴν συγκίνησίν της ἐκ τῆς τρομώδους κινήσεως τοῦ φύλλου.

«Μὴ βιάζεσαι, ἔχομεν καιρόν· καὶ ἔπειτα δὲν ἔχεις ποτὲ ἀναγνώσῃ ἐμπορικὴν ἐφημερίδα.

— Ἀλήθεια, κύριε.

Ἐξακολουθοῦσα τὰς ἐρεύνας της αἴφνης ἔρρηξε μικρὰν κραυγήν.

«Ὕρες;

— Νομίζω.

— Τώρα ζήτησε τὴν ἐπιγραφὴν λίνεν, ἔμπ, ντζοῦτε, σάχς, τουάϊν.

— Ἀλλά, κύριε, εἰξεύρετε Ἀγγλικά, ἀνεφώνησεν ἀκουσίως.

— Πέντε ἢ ἓξ λέξεις τοῦ ἐπαγγέλματός μου, καὶ αὐταὶ εἶνε ὅλαι ὅλαι δυστυχῶς.

Εὑροῦσα αὐτὰς ἡ Πετρίνα ἤρχισε τὴν μετάφρασίν της, στενοχωρουμένη διότι ἐγίνετο πολὺ βραδέως, ἐνδοιάζουσα, ψελλίζουσα, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἱδρὼς ὕγραινε τὰς χεῖράς της, εἰ καὶ ὁ κ. Βουλφρὰν ἐκ διαλλειμμάτων την ἐβοήθει, λέγων·

«Ἀρκεῖ, ἐνόησα, προχώρει.»

Καὶ ἐκείνη ἤρχιζε πάλιν ἐντείνουσα τὴν φωνὴν ὁσάκις οἱ μηχανικοὶ ἐκινδύνευον νὰ τὴν καταπνίξωσι σφυροκοποῦντες.

Τέλος ἐπέρασε τὸ μέρος ἐκεῖνο.

«Τώρα κύτταξε, ἂν ὑπάρχωσιν εἰδήσεις ἐκ Καλκούττης.»

Ἡ Πετρίνα ἀναζητήσασα εἶπε·

«Μὴ βιάζεσαι, ἔχομεν καιρὸν» (Σελ. 217, στήλ. α').

— Μάλιστα· «τοῦ εἰδικοῦ ἡμῶν ἀνταποκριτοῦ»

— Αὐτό· λέγε.

— «Αἱ εἰδήσεις ἡμῶν ἐκ Δάκκας...»

Προέφερε δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο μετὰ τρόμου τῆς φωνῆς, ἐκπλήξαντος τὸν κ. Βουλφράν.

«Διατί τρέμεις; ἠρώτησε.»

— Δὲν εἰξεύρω ἐὰν τρέμω· θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

«Σὲ εἶπα νὰ μὴ ταράττεσαι, διότι ὅ,τι μοῦ δίδεις, εἶνε πολὺ περισσότερον παρ' ὅ,τι ἐπερίμενα.»

Ἀνέγνω τὴν μετάφρασιν τῆς ἐκ Δάκκας ἀλληλογραφίας πραγματευομένης περὶ τῆς συγκομιδῆς τῆς Ἰνδικῆς κανάβεως ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ Βραχμαπούτρα· μετὰ δὲ τὸ πέρας αὐτῆς, τῇ εἶπε νὰ ἀναζητήσῃ ἐν ταῖς θαλασσίαις εἰδήσεσιν ἐὰν ὑπάρχῃ εἴδησις ἐξ Ἁγίας Ἑλένης.

«Σαϊντ Ἑλήνα εἶνε ἡ Ἀγγλικὴ λέξις, τῇ εἶπε.

Ἤρχισε πάλιν ἐξετάζουσα κάτωθεν ἕως ἄνω τὰς μαύρας στήλας, τέλος τὸ ὄνομα Ἁγία Ἑλένη προέβαλε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

«Διῆλθε τῇ 23 πλοῖον Ἀγγλικὸν Ἄλμα ἐκ Καλκούττης πλέον εἰς Δένδην, τῇ 24 πλοῖον Νορβηγικὸν Γρουν-